

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Urtos/7/2025
Identifikačné číslo spisu: 1025200299
Dátum vydania rozhodnutia: 26.11.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Petr Kaňa
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:1025200299.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Emila Dubňanského v trestnej veci odsúdeného H. P., na neverejnom zasadnutí konanom 26. novembra 2025 v Bratislave, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 12. septembra 2025, sp. zn. 3Ntc/21/2025, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného H. P. z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „súd I. stupňa“) uznesením z 12. septembra 2025, sp. zn. 3Ntc/21/2025 (ďalej tiež „napadnuté uznesenie“) podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „zákon č. 549/2011 Z. z.“), s použitím § 415 ods. 1 Trestného poriadku a § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona zamietol návrh odsúdeného H. P. na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Krajského súdu Korneuburg z 19. októbra 2023, sp. zn. 315Hv/105/23y, v spojení s uznesením Krajského súdu Korneuburg z 15. apríla 2024, sp. zn. 315Hv/105/23y, uznaného a vykonávaného na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. decembra 2024, sp. zn. 1Ntc/7/2024, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. marca 2025, sp. zn. 5Urto/2/2025.

* * *

Proti tomuto uzneseniu súdu I. stupňa, ihneď po jeho vyhlásení, podal sťažnosť odsúdený, ktorú následne vlastnými písomnými podaniami odôvodnil (č. l. 132, 147-148 spisu).

Vyslovil presvedčenie, že naplnil podstatu výkonu trestu odňatia slobody a doterajší trest, ktorý vykonal je dostačujúci. Počas celého výkonu trestu sa správal vzorne a disciplinovane, pričom bol riadne zamestnaný ako zámočník a plnil si všetky resocializačné podmienky, ktoré mu ústav na výkon trestu odňatia slobody poskytoval.

Priznáva, že síce bol jedenkrát disciplinárne potrestaný, ale bol aj štyrikrát disciplinárne odmenený. V prípade disciplinárneho potrestania uviedol, že súd v Korneuburgu (Rakúska republika) ho za tento delikt oslobodil. V tejto súvislosti požiadal, aby si konajúci súd túto skutočnosť overil a toto rozhodnutie z Korneuburgu vyžiadal, pretože on týmto rozhodnutím nedisponuje z dôvodu, že počas niekoľkých eskort, ktoré za posledný rok absolvoval, tento dokument niekde stratil. Podotkol, že po tomto disciplinárnom previnení bol následne opätovne prijatý do práce a dokonca bol povýšený na vedúceho zámočnickej dielne, pričom bol odmenený aj ďalšími dvomi riaditeľskými (finančnými) odmenami, čo aj pred súdom I. stupňa zdokladoval.

Úspešne absolvoval kurz vodičského oprávnenia na vysokozdvížne vozíky v nemeckom jazyku, čo plánuje využiť ihneď po prepustení na slobodu.

Zdôraznil, že aj hodnotenie Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou konštatuje jeho vzorné a disciplinované správanie, čo vyústilo do súhlasu tohto ústavu s jeho podmieneným prepustením.

Konštatoval, že splnil všetky podmienky na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, pričom súd I. stupňa sa pridržiaval len jeho minulosti, ktorú už nedokáže zmeniť. Vyslovil, že sa už nechce do tejto minulosti vracieť, len sa z nej poučiť (čo aj spravil), ľutuje svoj skutok, a v budúcnosti chce viesť riadny plnohodnotný život a byť oporou svojej rodine.

Súd I. stupňa pri posudzovaní splnenia podmienok podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody neprípísal dostatočný význam zmenám v jeho správaní, ktoré boli podopreté hodnotením jeho osoby ústavom na výkon trestu odňatia slobody, ale rozhodnutia založil výlučne na výpise z jeho registra trestov, t. j. na skutočnosti, ktorá predchádzala jeho odsúdeniu. Týmto súd I. stupňa porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a zásadu ne bis in idem.

Možnosť jeho podmieneného prepustenia sa v dôsledku záverov súdu I. stupňa stala iba iluzórnou, keďže ani pozitívne zmeny v jeho správaní nemôžu prevážiť jeho kriminálnu minulosť, ktorú už v súčasnosti nemôže zmeniť.

Podľa jeho názoru niektoré okolnosti neboli zo strany súdu I. stupňa vôbec zohľadnené, a niektoré boli naopak vyhodnotené na jeho neprospech. Súd I. stupňa sa v podstate len obmedzil na formálny odkaz na počet jeho odsúdení v minulosti. Akokoľvek ide o relevantnú skutočnosť, tak táto nemôže byť posudzovaná izolovane, ale musí byť zohľadnená aj zmena v jeho správaní, pričom zdôraznil, že predpoklad vedenia riadneho života nemôže byť založený len na informáciách či skutočnostiach predchádzajúcich nástupu do výkonu trestu.

Záverom uviedol: „Ctihodný súd mám za to, že moja sťažnosť je dôvodná a preto svojím podpisom sa zaväzujem, že po prípadnom prepustení z výkonu trestu budem viesť riadny a plnohodnotný život, budem oporou svojej rodine, budem sa vyhýbať všetkým situáciám, ktoré ma v minulosti viedli páchať trestnú činnosť, riadne sa zamestnám a budem si zarábať na živobytie legálnou prácou" (č. l. 148).

Navrhol preto, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky podmienenčne prepustil z výkonu trestu odňatia slobody, pričom je ochotný prijať akékoľvek súdom stanovené obmedzenia.

* * *

Sťažnosť odsúdeného bola doručená na vyjadrenie Krajskej prokuratúry v Bratislave, ktorej prokurátor právo vyjadriť sa k obsahu tejto sťažnosti do konania neverejného zasadnutia nadriadeného súdu nevyužil.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „nadriadený súd“) podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že Krajský súd v Bratislave rozhodol v súlade so zákonom, keď návrh odsúdeného na jeho podmienené prepustenie zamietol.

Súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia konfrontoval hodnotiace závery príslušných ústavov na výkon trestu odňatia slobody (Hrnčiarovce nad Parnou, justičné zariadenie Korneuburg) o doterajšom pôsobení odsúdeného v režimových opatreniach výkonu trestu, a poznatky o doterajších osobných pomeroch odsúdeného, so zákonnými podmienkami pre podmienené prepustenie upravenými v § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona a dospel k správne mu záveru o tom, že odsúdený splnil len tzv. formálnu podmienku pre podmienené prepustenie, ktorou je výkon polovice uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody, k vykonaniu ktorého by malo dôjsť 1. júna 2026, avšak nespĺnil ani jednu z tzv. materiálnych podmienok na taký postup.

K dvom tzv. materiálnym podmienkam pre podmienené prepustenie, ktoré musia byť splnené súčasne (stav, keď odsúdený plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život), nadriadený súd v súlade s napadnutým uznesením zdôrazňuje, že pre ich posúdenie je základným a významným (hoci nie jediným) dôkazným podkladom hodnotiaci správa príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom odsúdený žiadajúci o podmienené prepustenie vykonáva trest odňatia slobody.

Súčasťou hodnotiacich kritérií, okrem správania sa odsúdeného počas výkonu trestu, sú pritom ďalej aj povaha trestnej činnosti, pre ktorú trest vykonáva, a taktiež jeho osobné pomery aj z obdobia pred nástupom na výkon trestu.

Primárnym predpokladom pre podmienené prepustenie je však „preukázanie polepšenia“ (prvá materiálna podmienka), ktoré treba chápať v rovine správania sa odsúdeného v režimových podmienkach výkonu trestu odňatia slobody z hľadiska posúdenia, či výkon trestu plní svoj účel (ktorým je primárne prevýchova odsúdeného).

Z hodnotiacej správy justičného zariadenia Korneuburg (Rakúska republika) vyplýva, že odsúdený bol počas doby výkonu trestu (od 1. augusta 2023 do 28. mája 2025) v tamojšom ústave 1x disciplinárne potrestaný za krádež zo zámočnickej dielne (20. júna 2024), pričom inak vykazoval príkladné správanie, ktoré zodpovedalo účelu trestu (č. l. 89 spisu).

Podľa hodnotenia riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou zo 16. júla 2025, odsúdený počas výkonu trestu v tamojšom ústave (do ktorého bol umiestnený 17. júna 2025) nebol pracovne zaradený ani disciplinárne riešený, t. j. nebol disciplinárne ani odmenený ani potrestaný. Ďalej v podstatnom z hodnotenia vyplýva, že odsúdený je formálne kritický k spáchanému trestnému činu, čiastočne akceptuje zodpovednosť za trestnú činnosť, ktorú nepopiera, avšak ju minimalizuje. Resocializačná prognóza je u odsúdeného menej priaznivá, pričom riziko recidívy trestnej činnosti je stredné.

Záverom hodnotiacej správy riaditeľ označeného ústavu uviedol: „Na základe uvedených skutočností, s prihliadnutím na trestnú minulosť odsúdeného, keď sa menovaný opakovane dopustil páchania trestnej činnosti, čo nepoukazuje na kritický postoj k jej páchaniu a s prihliadnutím na menej priaznivú resocializačnú prognózu sa odporúča podmienené prepustenie a v prípade podmieneného prepustenia sa odporúča probačný dohľad“ (č. l. 30).

Skutočnosť existencie jedného disciplinárneho potrestania, ako aj ďalšie skutočnosti uvádzané v hodnotiacich správach ústavov smerujú k záveru, že u odsúdeného ide o väzňa adaptovaného na režimové opatrenia výkonu trestu, u ktorého sa však na strane druhej nevyskytujú výraznejšie aktivity a snahy pozitívne sa prejaviť, keď zvlášť v prípade opakovane odsúdených (recidivujúcich osôb), ktorým

aj odsúdený H. P. je, práve takáto výraznejšia aktivita (absolvovanie rôznych rekvalifikačných kurzov alebo iných foriem vzdelávania) je spôsobilá presvedčiť o snahe konkrétneho odsúdeného vyčleniť sa z radu priemerných väzňov.

Na tomto závere nemení nič ani tá skutočnosť, že odsúdený nadobudol počas výkonu trestu odňatia slobody v Rakúskej republike vodičské oprávnenie na vedenie vysokozdvížných vozíkov (č. I. 98), keď počas výkonu trestu odňatia slobody v Slovenskej republike záujem o ďalšie vzdelávanie neprejavil (č. I. 30), neabsolvoval žiadny rekvalifikačný kurz ani iné formy vzdelávania, pričom vyššie označená hodnotiacia správa bola vypracovaná jeden mesiac od umiestnenia odsúdeného do tohto ústavu, čo podľa nadriadeného súdu je dostatočná doba, aby odsúdený aspoň prejavil záujem o nejakú formu vzdelávania/rekvalifikačného kurzu.

Ako významnú pritom nadriadený súd hodnotí absenciu kritického postoja odsúdeného k spáchanej trestnej činnosti, ktorú možno vyvodiť z hodnotenia odsúdeného z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou (odsúdený je formálne kritický k spáchanému trestnému činu, čiastočne akceptuje zodpovednosť za trestnú činnosť, ktorú nepopiera, avšak ju minimalizuje). Pokiaľ odsúdený pred súdom I. stupňa na verejnom zasadnutí vyjadril svoj kritický postoj spôsobom, že sa „chce vo svojom živote pozeráť dopredu, nevracať sa späť“ (č. I. 127), tak uvedené tvrdenie v kontexte s tým, že počas výkonu trestu odňatia slobody (v Rakúskej republike) sa dopustil druhovo totožného deliktu (majetkovej povahy), ako za aký bol odsúdený, pôsobí skôr formálne.

Vo vzťahu k označenému disciplinárnemu deliktu, ktorý označuje osvedčenie o správaní z justičného zariadenia Korneuburg z 21. augusta 2025 (č. I. 89), a ktorý odsúdený v sťažnosti popiera, nadriadený súd konštatuje, že vo vzťahu k takejto listine zahraničného justičného zariadenia platí tzv. prezumpcia správnosti, t. j. údaje uvádzané v tejto správe sa považujú za pravdivé, pokiaľ sa nepreukáže opak. V tomto prípade odsúdený (zahraničné) rozhodnutie, o ktorom tvrdí, že ho oslobodilo z uvedeného disciplinárneho previnenia, nepredložil, a preto nadriadený súd nemá dôvod pochybovať o správnosti osvedčenia o správaní z justičného zariadenia Korneuburg. Nad rámec uvedeného nadriadený súd (rovnako ako súd I. stupňa) nezistil racionálny dôvod, prečo by predmetné justičné zariadenia uvádzalo takúto skutočnosť, ak by bol odsúdený pre tento delikt oslobodený.

Pri posudzovaní materiálnych podmienok (najmä druhej materiálnej podmienky - „môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život“) na podmienené prepustenie súčasne nemožno prehliadať, že odsúdený sa v minulosti až v 14 prípadoch dostal do konfliktu s trestnoprávnymi normami (prevažne trestnou činnosťou proti majetku), a to ako v Slovenskej republike tak aj v Rakúskej republike, pričom v minulosti už vykonal viaceré nepodmienečné tresty odňatia slobody, po ktorých zrecidivoval.

Trestná minulosť odsúdeného nachádza svoj odraz aj v (opodstatnenom) hodnotení jeho resocializačnej prognózy ústavom ako menej priaznivej, s ustáleným stredným rizikom recidívy.

Uvedené skutočnosti nepochybne svedčia v prospech záveru o sklonoch odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti na slobode a o tom, že doposiaľ ukladané tresty na neho nepôsobili ani prevýchovne ani (individuálne) preventívne.

S ohľadom na rozsiahlu recidívu odsúdeného preto v rámci posudzovania materiálnych podmienok na podmienené prepustenie u tohto odsúdeného bolo dôvodné uplatniť prísnejší náhľad tak, ako ho aj uplatnil súd I. stupňa.

K sťažnostným námietkam odsúdeného je potrebné uviesť, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“) v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane konštatoval, že z Ústavy Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústava“) nevyplýva základné právo na to, aby bolo žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovené (sp. zn. III. ÚS 355/2021).

Posúdenie splnenia zákonných podmienok podmieneného prepustenia je vecou sudcovskej úvahy.

Uvedenému nasvedčuje aj samotná formulácia § 66 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak sú na to splnené (tam uvedené) podmienky. Je síce možné oceniť vyjadrený záujem sťažovateľa viesť na slobode riadny život, avšak ani tieto okolnosti nerozptýlili pochybnosti o tom, či od sťažovateľa možno očakávať vedenie riadneho života v budúcnosti. Každá osoba si zaslúži šancu na nápravu chýb z minulosti, sťažovateľ však opätovne poskytnutú šancu nevyužil a opätovne sa dostal do rozporu so zákonom, čo nasvedčuje tomu, že na nápravu odsúdeného a uvedomenie si negatívnych dôsledkov jeho konania zjavne nemal vplyv žiadny z uložených trestov, a preto najvyšší súd nenachádza u sťažovateľa dôvodný predpoklad, že sa nedopustí protiprávneho konania, a na slobode povedie riadny život.

Napokon aj ústavný súd v rámci ústavnoprávnych aspektov zohľadňovania kriminálnej minulosti pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení judikoval (v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 89/2023), že nie je konfliktom so zákazom dvojitého postihu (res iudicata) podľa čl. 50 ods. 5 ústavy, čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a § 2 ods. 8 Trestného poriadku, ak súd pri posudzovaní splnenia materiálnej podmienky podmiennečného prepustenia, spočívajúcej v možnosti očakávať, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, zohľadní recidívu (najmä úmyselnej a druhovo rovnorodej) trestnej činnosti, skorší výkon trestu (trestov) odňatia slobody, spáchanie ďalšieho trestného činu v skúšobnej dobe určenej pri skoršom, pôvodne podmiennečnom odsúdení alebo pri podmiennečnom prepustení týkajúcom sa trestu (jeho zvyšku), ktorý odsúdený vykonáva, alebo spáchanie trestného činu, za ktorý je odsúdený aktuálne vo výkone trestu v skúšobnej dobe určenej pri skoršom podmiennečnom odsúdení alebo podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Ide totiž o skutočnosti, ktoré očakávanie vedenia riadneho života v budúcnosti nevyhnutne kauzálne (aj keď nie výlučne) podmieňujú. Nepripustná (podľa okolností prípadu až v rovine ústavnej neudržateľnosti) by bola len výlučná absolutizácia samotného (vykonávaného) odsúdenia (záver o nemožnosti podmiennečne prepustiť len preto, lebo odsúdený spáchal to, za čo bol uznaný za vinného konkrétnym rozsudkom). Ak nie je v kontexte vyššie popísanom splnená (v textuálnej chronológii druhá) zákonná podmienka možnosti vedenia riadneho života v budúcnosti, nie je v obsahovej spojitosti (prekrytí) splnená (bez ohľadu na dobré správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody) ani prvá materiálna podmienka podmiennečného prepustenia (§ 66 Trestného zákona v návetí), a to v jej podstatnom, obsahovo vyúsťujúcom prvku „polepšenie“. Polepšenie možno preukázať, len ak je v čase rozhodovania súdu dostatočne podložená prognóza vedenia riadneho života odsúdeného v budúcnosti; správanie odsúdeného vo výkone trestu však môže k (pozitívnemu alebo negatívnemu) posúdeniu takej prognózy výrazne prispieť (uznesenie ústavného súdu z 11. októbra 2023, sp. zn. IV. ÚS 511/2023).

V posudzovanej veci tak možno konštatovať, že v prípade sťažovateľa prevažuje legitímna potreba ochrany spoločnosti pred ním ako páchatelom trestnej činnosti. Je tak v záujme dovŕšenia nápravy sťažovateľa a splnenia účelu uloženého trestu odňatia slobody, aby tento ďalej vykonával.

Nadriadený súd preto dospel k záveru o správnosti napadnutého uznesenia, bez potreby korekcie jeho výroku i dôvodov a úvah, na podklade ktorých k tomuto výroku súd I. stupňa dospel, a ktoré formuloval v odôvodnení napadnutého uznesenia, na ktoré nadriadený súd v podrobnostiach ako na vecne správne odkazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu ako nedôvodnú zamietol.

Toto rozhodnutie prijal senát jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.